

Mit træ

I mit inderste, er jeg et stort træ med en mægtig stamme. Barken, har disse ældede vise mellemrum, og når man kigger nærmere efter, er der dybere historier gemt og lagret derinde.

Jeg må være som skabt til at stille sig under, i ly af regnens falden i sommeren.

Forgreninger ud til alle sider - og kviste, - der langsommeligt men dog vokser sig frem mod solens lys - mod styrke.

Til tider er min krone en lysrig væren - til tider nøgen, selvnærende og påvirket af storme. Af og til har jeg ladet mig beskære og dermed mistet de sejeste og stærkeste grene og kviste der tilsammen udgør kronen.

Nogle gange er jeg sprunget ud og er fyldt med æbler af guld og bær af sølv. Det er her jeg tiltrækker og lader mig plukke af til gavn, stadig stående fast.

Mine rødder kommer jeg nogle gange til at snuble over.

Som kunstværk i jord spreder de sig alenlangt for hele tiden at minde mig om, at jeg skal huske, at jeg er forbundet med moder jord og at jeg kan be hende hjælpe mig at holde balancen - bla vil hun kunne tage sig af de visne blade der kan omringer mig.....

Selv det kan falde svært lige nu.

Jeg er i et kapitel som indikerer at min sort - den jeg oprindeligt er, skal vise sig, udtrykkes og bruges. I mangen år sagt slige ord, men nu er tiden inde. Jeg må finde ind til det dybeste, - den art jeg oprindeligt er - skabt til at være og udstråle dnne væren.

Det er tid at vende bladet.

Noget i mit hjerte tillader mig ej at stråle fuldt og helt - noget bremser for det som ER; - det som oprindeligt skulle yde og udstrømme.

I tidligere år:, iagttaget, betragtet; - i mangen år rodløshed...svajende i vinden; og så ofte ved at vælte. Og dog var det som en urkraft bar mig, så jeg hele tiden formåede at gå og stå trods storme?.

Smerte i hjerte lod mig mærke Gaia - lod mig finde styrke i at holde mangen en hånd i min, Ae kinder og varme triste øjne op oldgamle som unge.

I senere kapitler hvor unger fødtes, hvor mit hjerte hele tiden søgte vejen for at få lov at være med det hjerte der var - være, med den stemme, den tone, det nu var og bar.

_ og sporene der har sat sig efter alle disse kapitler....

Og nu og her....:

Ikke så mange blade på min krone og det er som er den ved at lukke sig helt sammen . Grene, kviste, svøber sig om mig i et større greb. Ærbødigt, sukker et sted i mig for at følge grebets faldende favntag om mig, men fra et andet sted er der noget, der samtidig med denne sukken , errindrer alle de smukke dage med liv, kraft - og i mit stille ved jeg at potentialet, det som må ligge latent - må vinde. og måske fra dette endnu dybrere sted , er det som ber noget mig gribe en chance - som ligger der et strejf af mulighed for at få øje på og dernæst skrive historien om.

Så jeg står her blandt jer både egen familie og Tobiasfamilie... træer som jeg ved står der i skoven med mig - artsfæller som er med mig, men som jeg det til trods ikke helt tør læne mig op af idet jeg lige nu ikke ka få øje på jeres blik gennem støv.
Kun kan jeg se støvet fra min egen omkreds der vælter op omkring mig, rusker i mne rødder, - som i et forsøg på at hidbringe erindringer fra tidernes morgen.
Oldgamle historier er med mig, ønsker at vise mig hvem jeg er, mien intet kan jeg se, for dette støv.....

- Og den tykke bark på min stamme har sat sig fast som i et greb af stål. Stål som jeg dog ved kan glimte i solen og brydes ved lyden af kærlighedens kraft. Mit hjerte ved at kærligheden kommer i mange former og på mangfoldige måder; viser sig - hvisker i vinden - og jeg ved, at i potentilaet ligger mulighed for at jeg kan formå at tage imod fremstrakte hænder og gi af min fremstrakte hånd.

Til Tobias min ven.
NOA